

La Petita
Princesa

i el país confinat

Benbadoc III

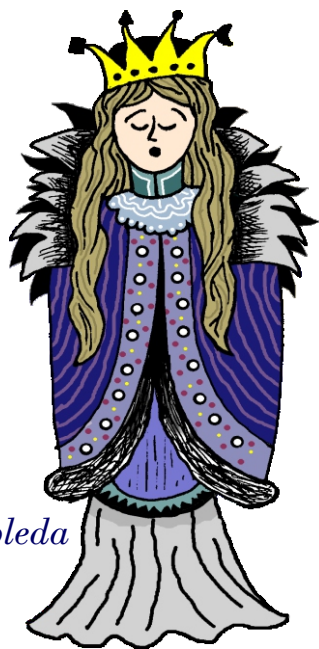
Era un país molt llunyà i petit amb un rei i uns nobles molt refinats, tots vestits de pedreria i seda sempre de colors molt foscos, que donaven serietat i distinció. Es mantenien sempre quiets, majestàtics i impassibles per a semblar més importants.

Del rei deien que era molt bo tot i no ser gaire espavilat. Es deia Benbadoc III i la seva dona, la reina, duia el nom de Moltbleda i a tots dos els hi agradava molt manar i ser obeïts de seguida. Per sort hi havia el Gran Visir Esmalbat que sí que era molt llest, però potser no gaire bo, gens amable i més aviat despietat amb els súbdits. Exigia a tothom submissió absoluta i immediata (pel bé de tota la societat).

Com que eren molt rics vivien en palaus i castells fets amb pedra d'importació i guarnits amb andròmines molt cares i resaven en catedrals folrades d'or. Hi havia de tot i tot del millor que hi havia.

Llacs i rius eren de vores ben rectes. Jardiners reials tenien cura nit i dia que cap herbeta creixés fora dels límits marcats, tot sense fulles mortes, ni animalons que molestessin, ni pedretes en mig del camí. Més enllà estava el mar del regne, amb la costa retallada ben recte i cada gra de sorra al seu lloc.

Tothom obeïa les ordres reials sense queixar-se des de temps immemorial, potser no eren feliços però hi havia pau i ordre i es pensaven que la felicitat era això: viure sense ensurts i sense haver de pensar gaire.

Moltbleda

Fins que una nena petita, de manera inexplicable, va començar a qüestionar les coses. I això perquè? I perquè no ho puc fer? preguntava. Al cap de poc les criatures més petites del país també feien preguntes, desobeïen i es revelaven. Fins i tot gent gran que sempre s'havien comportat segons els reglaments tampoc eren ben manats.

Els governants van consultar als savis del país que, després de molt pensar, van dir que era una malaltia que tenia la nena que algun microbi l'encomanava a través de l'aire, dels mosquits, dels somriures o de les mirades.

A aquesta nena petita li deien princesa perquè era família llunyana del rei, però ella gairebé no coneixia a la família reial i els trobava estirats i antipàtics. Era cosina segona d'un cosí tercer del nosequè del rebesavi del rei. Ocupava el lloc 234 en la línia de successió al tron. Es deia Zolimuri i les princeses més importants la menyspreaven dient-li “petipri” que volia dir petita princesa.

No es comportava segons les normes de la cort. Anava i venia al seu aire, portava vestits de colors, era amable amb la gent de la vila i tenia amics entre els criats i els pagesos. S'entenia amb les criatures petites sense dir paraules, fins i tot abans de que naixessin. Algunes dones embarassades l'anaven a veure perquè els digués coses boniques i vinguessin al mon contents.

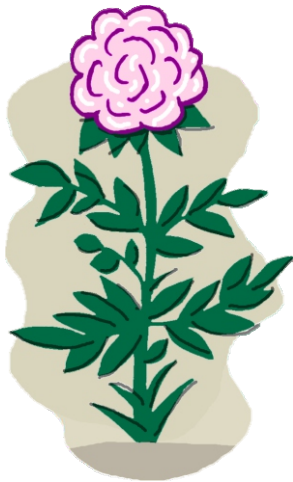
Els seus millors amics eren un drac volador, gairebé transparent, que només el podia veure ella, un estel blau que lluia sobre la ciutat a les nits i que li explicava històries molt

Gran Visir Esmalbat

guineu despistada

la rosa

antigues perquè era molt vell i tenia molta memòria. També una petita guineu despistada que, deixant el bosc, anava a passejar per la vila de tant en tant i una rosa que la mirava tancada darrera la reixa d'un jardí.

A palau consideraven que la petita princesa era una bruixa desobedient que pertorbava la pau i l'ordre rigorós que sempre havia imperat entre els bons ciutadans, de manera que el Gran Visir va donar instruccions estrictes per tal d'acabar amb aquesta epidèmia de fer masses preguntes i no obeir de seguida els manaments reials. Es va declarar l'estat d'urgència nacional immediata.

Tot el poble va quedar aïllat, els seus habitants tancats dins les seves cases i les cases dins unes muralles fetes per impedir sortides o entrades no programades, amb una sola porta vigilada dia i nit per uns guàrdies amb el doble d'armament. Va manar que tots anessin tapats de dalt a baix amb uns vestits que no deixaven passar els microbis, ni els mosquits, ni les mirades, també duïen la boca tapada perquè no es veiessin els somriures. Les visites i les festes van ser restringides o eliminades del tot fins a noves ordres. Tot amanit amb càstigs molt severs pels que no obeïssin. Tot pensant en el correcte funcionament de la comunitat.

A la Zolimuri la van confinar a la torre més alta i distant del castell on no podia parlar ni veure's amb ningú, no fos cas que la veiessin somriure i es posessin malalts. El que no saben els governants és que ella podia parlar amb els seus amics i amb les criatures del poble a distància, fent servir la imaginació. I

d'aquesta manera tots els nens petits (i algun més gran) van continuar fent preguntes impertinents un dia sí i l'altre també.

Al cap de molts dies d'estar tancada avorrint-se, va aprofitar un descuit dels guàrdies, que anaven tan tapats amb armadures que gairebé no s'hi veien i poc es podien moure, per escapar-se. Com que no era prudent tornar a la ciutat, va tirar cap al bosc. Va anar a casa de l'avia d'una amiga seva que vivia allí feia molts anys, collint herbes remeieres per ajudar a la gent que la venia a veure.

Allí s'hi va estar molt de temps, fent-se amiga dels llops i d'altres bèsties que hi vivien i que la guineu despistada li va presentar. El seu drac s'hi trobava molt a gust, l'estel lluïa esplendorós al cel i sols enyorava la seva pobra rosa tancada rere les reixes. Va fer amistat amb uns esperits o follets que es dedicaven a cuidar tot el que hi havia al bosc i els seus voltants, cada cosa en tenia un, cada arbre, cada font, fins i tot cada bri d'herba i cada pedreta tenia un petit esperit que la cuidava.

Viu tan feliç que el temps passa i no se'n recorda mai de tornar. És reconeguda finalment, al cap dels anys, per un viatger que travessava el bosc i que li diu que ara és ella l'hereva del regne perquè no hi queda ningú més, els nobles més poderosos estaven arruïnats i tothom havia fugit de la ciutat perquè es posaven malalts d'anar tan tapats i sobretot de no somriure mai.

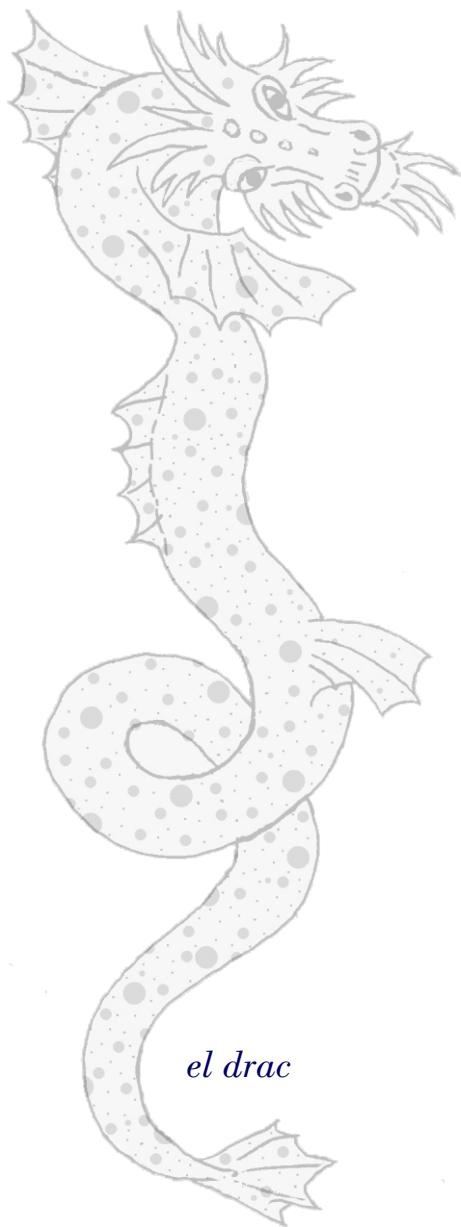
De manera que la Zolimuri decideix viatjar a veure com va tot

Zolimuri, la petipri

l'estel

el drac

per la ciutat. No es pot creure que no quedi ningú amb tanta gent que hi havia.

Quan arriba troba els grans palaus, el castell i tota la vila arrasats i abandonats. Tot és enrunat i ple de pols. Portes esquerdades que tanquen cases sense parets, pedres esmicolades i finestres trencades cobrien el terra. Ni el vent passava pel que abans havien estat carrers rectilinis.

Res quedava dels cavallers i dames elegants ni dels seus palaus, jardins i mansions. Van abandonar les seves possessions perquè la malaltia els va guanyar i al final, ningú els obeïa ni els hi feia reverències. Tota la gent que els servia els havia abandonat i els mateixos ciutadans que eren tan obediènts, van anar marxant poc a poc per mirar de ser feliços a una altra banda.

Uns van anar a viure a uns països on la vida no fos tan reglamentada i altres a les muntanyes o a la vora del mar que, després d'unes quantes tempestes, havia tornat tenir les seves formes originals, amb platges i roques escampades de qualsevol manera.

La natura ho envaïa tot sense pressa, recobrant el seus antics espais. Ara es respirava millor. L'olor dels pins i del romaní es era present i el perfum de la seva rosa arribava a tots els racons.

Gairebé no quedava ni una línia recta.

Amb l'ajut dels ocells va escampar llavors de tota mena de plantes i nous follets se'n van fer càrrec per ajudar-les a créixer.

Tot va quedar tapat amb una muntanya plena de vegetació i de nova vida i ningú va recordar mai més aquell regne tan important que estava enterrat a sota.

Allí la Zolimuri va viure molt feliç amb els seus companys i amb el temps, nous amics vinguts d'arreu van establir-se en aquesta muntanya. Vivien tranquils i contents, practicaven la bondat amb tothom i eren amables amb els veïns de totes les espècies: minerals, animals o vegetals.

Però un dia, al cap de molt, molt, molt, molt de temps, n'hi va haver-hi un que, ignorant de tot el que havia passat, va pensar que li pertocava de manar sobre els altres...

Però això ja seria un altra història.

un conte fet pel Pifa i les circumstàncies

Barcelona, 17 de Març de 2021